

HATICE MERYEM

DE-AȘ AVEA UN SOȚ
CÂT O MUSCĂ...

Traducere din limba turcă și note de
Selciuc Muslim

EDITURA ALLFA

Originally published in the Turkish language under the title
SINEK KADAR KOCAM OLSUN BAŞIMDA BULUNSUN
by **İletişim Yayınları**

Copyright © 2002, İletişim Yayınları A.Ş.

No part of this book may be reproduced, in any form without written permission from the publisher. Published by arrangement with İletişim Publications via AnatoliaLit Agency.

DE-AŞ AVEA UN SOŢ CÂT O MUSCĂ...

Hatice Meryem

Copyright © 2012 Editura **ALLFA**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MERYEM, HATICE

De-aș avea un soț cât o muscă... / Hatice Meryem; trad.:
Selciuc Muslim. – București: ALLFA, 2012
ISBN 978-973-724-381-2

821.512.161-31=135.1

Toate drepturile rezervate Editurii **ALLFA**.

Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată

fără permisiunea scrisă a Editurii **ALLFA**.

Drepturile de distribuție în străinătate aparțin în exclusivitate editurii.

All rights reserved. The distribution of this book outside

Romania, without the written permission of **ALLFA**,

is strictly prohibited.

Copyright © 2012 by **ALLFA**.

Editura **ALLFA**: Bd. Constructorilor nr. 20A, et. 3,
sector 6, cod 060512 – București
Tel.: 021 402 26 00
Fax: 021 402 26 10

Distribuție: Tel.: 021 402 26 30; 021 402 26 33

Comenzi: comenzi@all.ro
www.all.ro

Redactare: Mădălina Vasile

Tehnoredactare: Liviu Stoica

Corectură: Anca Vlăducă

Design copertă: Alexandru Novac

Pentru băiețelul cu ochi strălucitori și păr creț

Dac-aș fi soția unui bețiv... într-o noapte ploioasă, lipită de scaunul din colț, de la geam, aș asculta diferitele melodii ale apei care curge pe burlane, iar ușa s-ar trânti tare-tare în timp ce-l aștept pe soțul meu.

— Vecină, soțul dumneavoastră este căzut în parcul de jos...

— Mulțumesc, vecine, aș spune. Bine că m-ai anunțat.

Așa ar fi soarta mea – ce să-i faci. Mi-aș pune pe cap baticul care nu alunecă, cumpărat din Bazarul de la Bursa, și m-aș arunca în stradă. Pentru că sunt obișnuită, aș merge prin ploaie, exact ca femeile care au văzut și au trecut prin multe greutăți la viața lor; dar aș fi tânără și frumoasă, iar vecinilor li s-ar face milă. „Sărăcuța, ce soartă rea are...” ar spune ei; hai să inventez, de exemplu, am fost aleasă cea mai frumoasă din Ayvalik, înainte de a mă căsători, și asta ar dubla durerea mea în ochii prietenilor.

De sub un felinar, ochii mei ar încerca să găsească parcul, și în cele din urmă ar da de soțul meu căzut în spatele unei bănci. Aș începe să blestem, încercând să-l ridic de subsuoară pe soțul ăsta al meu care umblă prin baruri și cârciumi îmbrăcat numai într-o cămașă subțire, deși e iarnă. În timp ce rochia și vesta mi s-ar murdări de noroi, iar fața mi-ar fi brăzdată de apă, el m-ar împinge și ar zice:

— Pleacă, Sevda, pleacă, lasă-mă să mai dorm puțin.

După ce mi-ar spune asta, l-aș lăsa exact unde e și m-aș duce în cele din urmă la vecinul care a venit la ușa mea să mă anunțe. Apoi m-aș întoarce cu vecinul, prin ploaie, mergând acum un pic mai repede; deoarece față de vecin trebuie să arăt mai îngrijorată, aș merge din ce în ce mai repede. Aș apuca eu de un braț firav și vecinul de celălalt și am începe să-l târâm. Ochii

adormiți ai soțului meu ar întâlni ochii mei verzi pe tot parcursul drumului.

— Sevda, ar zice.

— Da, aș răspunde eu.

— Sevda, ar zice iar.

— Ce este...? aș răspunde, iar el ar spune iar „Sevda“, până când l-aș arunca pe canapeaua din hol. Cu un simplu „mulțumesc“ l-aș expedia pe vecin.

Nici n-ar pleca acesta bine din casă, că soțul meu s-ar scula și-ar veni spre mine, reproșându-mi că vecinul cel binevoitor este prietenul meu. Ar începe scandalul, ar întreba ce căuta vecinul la ora asta târzie, ar lovi în pereți cu tot ce-ar prinde în mână, făcându-mă „curvă“. În cele din urmă ar rămâne lat pe canapea, lac de sudoare. Și atunci, ca în prima perioadă a căsniciei noastre, aș scoate lenjeria curată și călcată din ultimul sertar al garderobei și aș încerca, cu greu, împingându-l și trăgându-l, să curăț trupul greu al soțului meu cu un prosop curat. L-aș lăsa să doarmă acolo unde e. Aș arunca doar o pătură pe el. „Celui care doarme, îi ninge“, se spune – la asta m-aș gândi. Și chiar în acea oră a serii, când să bag aspiratorul să curăț cioburile, doamna Adrina, vecina de vizavi, ar veni lângă mine, prin poarta de la drum, rămasă deschisă.

— Ești bine, fata mea? m-ar întreba. Nu știu de ce, dar la acea oră furtunul aspiratorului mi-ar pica din mână și aș începe să plâng. Doamna Adrina nu mi-ar spune, ca celelalte femei, „Lasă-l pe omul ăsta, întoarce-te la casa tatălui tău, întoarce-te cât mai ești frumoasă și tânără“.

De la căsătorie, deoarece își pierduse soțul de tânără și rămăsese singură, spunea că, în cele din urmă, nu e bine ca sufletul și patul părții femeiești să rămână goale, că asta înghiontește diavolul.

— Ah, fata mea, să ai un soț cât o muscă, dar să-l ai lângă tine. Să fie cât o muscă, dar să fie... ar spune ea și, în cele din urmă, ar pleca.

Dac-aș fi soția unui portar dintr-un bloc de apartamente...

În fiecare seară aș găti mâncăruri cu usturoi, umplând tot holul de miros. Deoarece majoritatea doamnelor care stau în apartamentele superioare sunt femei care muncesc, aș vrea ca mirosul de usturoi să-i întâmpine atunci când se întorc de la serviciu și, cu greu, scot cheile din genți și intră în casa unde mâncarea nu e gata. Deoarece mi-ar fi milă de vecinele astea care nu mai au nicio vlagă în mâini. Aș face asta pentru a le trezi cu mirosul de usturoi și pentru a le readuce în fire. Aș face acest lucru pentru ca vecinele mele, care au frigiderul plin de legume înghețate, să-și dea seama, brusc, de ce se chinuie în lumea asta trecătoare. Însă ele, fără a avea habar de zbaterele astea ale mele, pentru soții și copiii lor ca niște îngerii, se apucă să dezghețe mâncărurile congelate, să pună masa, să strângă masa, să umple mașinile de spălat cu rufe murdare – pe care le vor scoate dimineață, când trebuie să meargă la serviciu, deschizând ușa mașinii de spălat și punând în lighean de la chiloți și până la fețe de pernă, de la ciorapi bărbătești până la sutien, apoi agățându-le pe toate la uscat în balconul micuț – și, după alergătura asta, în timp ce dorm lângă soții lor, visează la pata de pe gulerul cămășii și la ploaia care cade, sperându-se cumplit. Iar soții lor, în care au atâta încredere, dorm – n-au cum să le protejeze.

Aș găti mâncărurile cu usturoi pentru ca ele să-și dea seama, imediat ce intră pe ușa blocului, de diferența dintre afară și înăuntru. Aș face asta pentru ca ele să-și dea seama că ajung câțiva câței de usturoi, cu mirosul lor puternic, pentru a împărți viața în două. Aș vrea ca ele să audă vorba care spune că „atunci când mâncarea fierbe, și femeia trebuie să stea lângă cuptor și

să fiarbă odată cu ea“. M-aș gândi adesea că poate, într-o seară, o să-ncurce drumul și o să coboare la mine în subsol, unde ar putea mânca doi, trei dovlecei, numai buni pentru burțile lor uscate.

Dac-aș fi soția unui strungar... patul, plapuma, perna, cearșaful ar miroși a fier rece-rece. În primii ani ai căsniciei noastre nu m-aș putea obișnui cu acest minereu. Pentru că soțul meu strungar ar veni în fiecare seară acasă cu fiare încinse ca niște tăciuni aprinși, încercând să le răcească și umplând locul de aburi. Unele zone din mine s-ar lega de fier și prietenia noastră cu fierul s-ar transmite, mai ales, când aș fi gravidă cu primul nostru copil.

Într-o dimineață, până să răsară soarele, aș porni la drum împreună cu soacra mea. În fața ușii secției de nașteri a Spitalului de Asigurări Sociale m-ar cuprinde un ușor leșin; el mi-ar fi solicitat de soacra mea – altfel ar trebui să așteptăm până după-amiază, așa mi-ar spune. Deoarece mi-ar fi rușine de domnul doctor, nu l-aș lăsa să-mi pună pe burtă unealta aia cu ultrasunete; soacra mea ar aproba dând din cap această decizie înțeleaptă și la locul ei; „Ce nevoie este să-i arăți unui necunoscut toate zonele?” ar spune ea la ieșire.

După ce mi-ar trage pleoapele de jos, domnul doctor ar înțelege totul, într-o clipă: „Aveți lipsă de fier!” Aș rămâne mirată. Să existe lipsă de fier la nevasta unui strungar – la asta nu m-aș fi gândit. Atunci mi-aș da seama, pentru prima dată, că trebuie să nu mai scutur cearșafurile. Nu i-aș spune nimic soacrei mele. Deoarece, cu siguranță, ar avea mult mai multe de spus peste ce aș spune eu și, de data asta, n-aș vrea ca ea să se bage.

Mi-aș aminti cu bucurie, în timp ce-aș sta pe scaunul care se clatină cel mai puțin din tot microbuzul, de cele câteva grame de pulbere pe care soțul meu strungar le lasă în urmă. De fapt, după asta ar începe povestea mea. Pentru ca diminețile vecinele mele să nu comenteze, să nu spună „Uitați-vă și la mireasa asta nouă,

nu scutură nici cearșafuri, nici batiste“, aș scutura un cearșaf nou, scos din rucsac; și n-aș înghiți imediat, ca o lacomă, pulberea de pe cearșaful pe care am dormit; aș ascunde-o, ca pe niște prafuri a căror valoare e recunoscută, și aș folosi-o de-a lungul întregii zile, în cantități mici. Ca toți bărbații care au de-a face cu fierul, și soțul meu strungar ar trece cu vederea această practică a mea, gândindu-se că așa micuțul nostru va deveni un om curajos, cinstit, sănătos.